

Yalnızlık Zamanı

– AXDSCI · 13 Mart 2015

Yalnızlık Zamanı

Ağır ağır merdivenlerden indim. Eski binanın eski merdivenlerinden son kez inmiştim. Koskoca bir kapısı vardı yaşlı binanın, kapalıydı ve sonbahar rüzgarının sürüklediği sararmış yapraklar kapının altından içeri giriyordu. Benim gibi sararmış yapraklar, benim gibi yorgun. Ben giderken onlar geliyordu, sanki sığınyorlardı bu yaşlı mekanın doğasına. Hayatımda ilk kez yaprakları kıskanıyordum. Burada kalmak için neler verirdim, yaprak olarak kalmak bile artık hayalden de öteydi, ne yazık ki.

Kapıyı açtım, sonbahar rüzgarı ve üzerinde taşıdığı gelecek yağmurun habercisi olan su damlacıkları yüzüme çarptı. Derin bir nefes aldım. Sokağın hemen karşısında ki çıktığım bina kadar eski ve yaşlı binaya da selam vermek geldi içimden. Bir basamak aşağı indim ve bir elim halen kapıyı tutuyordu. Yıllarca her çıktığımda güvenlik için özenle kapadığım kapıyı bu sefer kapatamıyordum. O sırada karşımda belirdi, komşumun minik kızı. Şaşkın bir ifadeyle karşımda ve gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

-Gidiyor musun Rifat Amca ?

İlk okul dördüncü sınıfa gidiyordu minik Leyla. Bu binada doğmuştu ve bu yaşlı binada var olan tek minik hayattı. Her gördüğünde benimle konuşur, benimle dertleşir ve beni çok severdi. Gözlerine bakamadım, başımı eğip "Evet, gidiyorum" dedim ve kapıyı açık tutarak içeri geçmesini bekledim. Gözlerini benden ayırmadan, yüzüme baka baka içeri girdi. Son bir gözlerine baktım, dolu dolu, ağlamak üzere pırıl pırıl gözler bana bakıyordu ve başımı öne eğip oradan ayrıldım. Arkamdan bakıyordu, sokağın köşesini döndüğümde hiçbir şey kalmamıştı; dönüp baksam da görececek bir şey yoktu artık. Birden durdum ve kendi kendime kızdım. Keşke! Evet keşke kızcağıza bir gülümseseydim. Bir tebessümle ayrılıyordum. Zaten ne verebilmişim ki ona. Hangi bayram geldiğinde bir harçlık ya da bir mendil, o da olmadı bir şeker. Utandım hem de çok utandım, son defa hiç olmazsa bir tebessüm ile ayrılabilirdim.

Elimdeki bavul içerisinde üç parça eşya olmasına rağmen bana ağır geliyordu. Bu kadar mı yaşlanmışım ? Bu kadar mı çabuk geçmişti seneler ve bu kadar yalnız kalacağımı hiç tahmin etmemiştim. Otobüs durağı gözükte. Bir otobüs, sonrasında bir vapur, ondan sonra da bir tren beni buralardan götürecekti; hayır buralardan silecekti. Neden huzur evleri hep çok uzaklarda olur. Bir daha geri dönmek için mi?

Otobüs durağında oturdum ve düşünmeye başladım. Buraları bırakmak, birden benim için ikinci dereceye düşmüş, minik Leyla için daha karamsar kalmışım. Aslında onu ne çok özlemiştim. Keşke o benim torunum olsaydı ya da ben genç olsaydım o da benim kızım olsaydı. Geç bunları Rifat, keşke o minicik yanaklarından, gözlerinden öpseydim. Hoşça kal deseydim, keşke hiç olmazsa bir tebessüm etseydim.

Otobüs geldi, bindim. Artık kesin gidiyordum. Çocukluğumdan beri yaşadığım bu yerler artık beni taşıyamıyordu. Bir ağaç olsam ya da bir elektrik direği. Burada kalacak bir kuru yaprak olmaya bile

razıydım. Nafıle artık, ben yaşı, aciz ve yalnız bir adamım, bu, geriye kalan yalnızca bu. Vapurda üşümeden hafif bir rüzgara maruz kalabileceğim bir yerde oturdum. Sonra trende dışarıyı rahat görebileceğim bir yere. Yolculuk bitti. İstasyonda karşılayacaklardı, bir görevli beni götürecekti. Öyle de oldu. Bilmediğim bir yerde, yeni sayılabilecek bir binada, bir odadayım. Yine yalnızım. Oysa ki gözlerimi kapadığımda yaşlı binada evimde gibiyim. Evden çıkarken kapının altında gördüğüm yapraklar ve minik Leyla...

Hiçbir şey önemli değilmiş aslında, en son yaşanan duygular koca ömrümü ezdi geçti, ah! Keşke şu kıza bir tebessüm etseydim, o dolu dolu gözlerini öpüp son bir kez sarılsaydım. Meğer hayatımdaki son varlık minik Leyla imiş. Keşke kendine iyi bak, derslerine çok çalış, sen çok önemli biri olacaksın deseysen. Bir adres, bir telefon verseydim.

Keşke bir gülümseseydim...

Kapı çaldı, "Buyrun" dedim. Kıyafetinden belliydi, bir görevli kısık bir sesle "Amcacığım yemeğe inebilirsiniz, iyi akşamlar." dedi ve yavaşça kapıyı örttü.

Bir lokma bile yemek istemiyordum. Üzgündüm, pişmandım. Yorgundum. Artık çok yaşıyordum. Oturduğum yatağa uzandım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Ağlamayı unuttuğumu sanıyordum ama ağlıyordum; çocuklar gibi. Sanırım Leyla'da arkamdan böyle ağlamıştı. Minik kızım benim... Keşke diye gözlerimi kapadım, keşke son bir kez sarılıp, keşke son bir kez gülümseseydim. Keşke son bir kez daha Leyla'yı görebilseydim.

...

Ve bir daha gözlerim açılmadı, denedim... açamadım,
Anladım...
Hoşçakal hayat !

Ertan Kargıtuğ III.2015